

THEATERKRANT

RECENSIE

★★★★☆ TONEEL

7 OKTOBER 2015 - STADSSCHOUWBURG HAARLEM - SPEELLIJST

STATISCH VENTOUX KENT MOOIE MOMENTEN

Door Elisabeth Oosterling gepubliceerd 8 oktober 2015

Het parcours kronkelt om hen heen. Mont Ventoux, in de haarspeldbochten vier jeugdvrienden met wielrenshirtjes. Schouder aan schouder vertellen ze over hun middelbare schooltijd in 'de provincie', over dat ene meisje, Laura, waar iedereen smoorverliefd op was, over hoe zij Ventoux bedwongen. Dertig jaar na hun laatste ontmoeting zien ze elkaar terug om opnieuw die berg te beklimmen. Maar over Peter, de grote afwezige op hun reünie, hebben ze het niet.

Een bioscoopfilm van Bert Wagendorp's succesroman verscheen eerder dit jaar al; nu is er ook de theatervoorstelling *Ventoux* in bewerking en regie van George van Houts. Hoofdpersoon Bart (Chris Tate) heeft op het toneel nog steeds trekjes van een romanpersonage. Hij treedt niet alleen op als verteller, maar deelt ook zijn gedachten, fluisterend in een microfoon. Ook zijn vrienden delen hun geschiedenis en persoonlijke observaties. Zo heeft drugsdealer André (Cees Geel) het steeds over 'de vrouwtjes', professor Joost (een mooi-komische rol van René van Zinnicq Bergmann) over zijn carrière als wetenschapper en David (Dennis Rudge) over zijn ontmoeting met een vroegere klasgenoot. Samen vormen hun verhalen een gedeelde historie.

Het toneelbeeld dat Michiel Voet heeft vormgegeven, is sierlijk maar statisch. Het Ventoux-parcours ligt als een slinger om de acteurs, zij spelen ieder binnen hun eigen haarspeldbocht. Achter hen worden videobeelden (door Daan Hazendonk) geprojecteerd: de omgeving bij een wielerrit of close-ups van jeugdliefde Laura. De acteurs verlaten hun bochtje, hun persoonlijke vierkante meter, niet en staan bijna twee uur lang frontaal voor het publiek. Door dit gebrek aan fysieke dynamiek lijkt *Ventoux* soms meer een voordracht dan een theatervoorstelling. Toch zit er een aantal onverwachte goeden in het decor, als de acteurs bijvoorbeeld door de knieën gaan en, hop, de haarspeldbocht opeens een racefiets is.

In bepaalde scènes valt alles samen. Dan stuwt de tekst het verhaal voort in mooi samenspel met decor en video. Tate begeleidt het publiek dwars door zijn jeugd en zet trefzeker koers naar de top van Ventoux. Neem die scène vlak na het afstuderen van de vrienden, als ze aan het water zitten met Laura en *Canto Ostinato* van een bandje klinkt. Ze nemen een duik en beseffen opeens dat geluk eindig is. Het water golft, pianomuziek deint en de stemmen van de acteurs klinken op. Even lijkt Mont Ventoux heel ver weg.

Foto: Raymond van Olphen

[Print deze recensie](#)

Reacties
reacties

ELDERS

DE VOLKSKRANT

★★★★☆

'Mannenvriendschap, in welke vorm dan ook, is een interessant onderwerp, zeker als er een geheim onder ligt. Maar *Ventoux*, de voorstelling blijft erg dicht bij het boek. Daardoor is het vooral een theatrale vertelling. Alleen de illustratieve filmbeelden onderbreken de woordenstroom. Mede door de statische setting is er tussen deze vier acteurs/vrienden nauwelijks sprake van iets moois, iets dieps, echt contact.'

[Hein Janssen](#)

TROUW

★★★★☆

'In de strakke en simpele regie van Van Houts krijgt de fantasie van de toeschouwer alle ruimte. Vastgeklemd in de mooie, houten weg die het decor vormt, staan de spelers op een rijtje en vertellen hun verhaal met hun gezicht naar het publiek. Zo materialiseren de gebeurtenissen op de Ventoux zich niet zozeer op het toneel, maar vooral in de hoofden van het publiek. Slechts een enkele keer verschakelt de voorstelling zich, bijvoorbeeld bij de paar uitleggerige videobeelden die de verbeelding van de kijker vooral in de weg lopen.' Robbert van Heuven

TELEGRAAF

★★★★☆

'Doordat de mannen recht vooruit spelen richting de zaal is er nauwelijks sprake van interactie tussen de oude vrienden. Die vorm heeft regisseur George van Houts ongetwijfeld gekozen om het gebrek aan wezenlijk contact tussen de mannen nog eens te benadrukken. Al werpt hij daarmee ook een barrière op voor het publiek. Want de beklimming van de Ventoux mag al stevig zijn, het vergt eveneens een behoorlijke inspanning om twee uur lang de concentratie op te brengen om naar dit nogal statische stuk te blijven kijken.' Esther Kleuver

NRC HANDELSBLAD

★★★★☆

@Theaterkrant 2016

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.

'Ventoux kent een heuse ontknoping, waarin duidelijk wordt dat seks liefde kapot kan maken en de gevoelens van schuld, jaloezie en wroeging tot een kleine uitbarsting komen. Al te zeer raken deze vrienden niet van hun pad. Emoties sudderen onder de oppervlakte – het blijven mannen.' Ron Rijghard

VERWANTE ARTIKELEN

- [Als je niet leeft kun je niet scoren](#)
- [De onzichtbare man](#)
- [Arbeid adelt](#)
- [De Verleiders: Door de bank genomen](#)

TAGS

[Bert Wagendorp](#), [Cees Geel](#), [Chris Tates](#), [Daan Hazendonk](#), [Dennis Rudge](#), [George van Houts](#), [Michiel Voet](#), [René van Zinnicq Bergmann](#)